

nødvendigt at bibeholde legemlig Tugt for Krigsmagtens Vedkommende. Det ærede Medlem bemærkede, at dette Spørgsmaal ikke herinde kunde betragtes som et egentligt Stridsæmne, da der var meget faa, som hylkede den afgjuelse, at noget Saadant var nødvendigt, men jeg maa tillade mig at modsigge dette. Det er en Fremstilling, hvoraf der ganske vist flere Gange har været Spor under Forhandlingerne, men som i Virkeligheden er uirrigtig. Forhandlingerne have ikke dreiet sig om, hvorvidt legemlig Tugt var nødvendig. Vi have Alle været enige om, at den for Hærens Vedkommende var aldeles umotiveret, og for Marinens Vedkommende har i alt Fald kun eet Medlem holdt paa den, eller bestræbt sig for at gjøre den gjældende. (Thomsen: Hvad var det for et Medlem?) Det var det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Eramp); om Andre veed jeg det ikke. Dette er imidlertid en Bemærkning, som ikke har nogen videre praktisk Anvendelse paa det Afslut, vi her tale om, og som jeg kun kom ind paa, fordi det ærede Medlem for Forsens fremsatte sine Bemærkninger. — Jeg skal nu tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til den nye § 00, som det ærede Medlem tilligemed flere andre ærede Medlemmer har foreslaaet under Nr. 91. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke idag var ret heldig med at motivere Berettigelsen og Nødvendigheden af at optage en saadan Paragraf i Straffeloven, idet det, han sagde derom, egentlig netop vilde føre i modsat Retning, selv om det var rigtigt, hvilket det endda ikke var. Det ærede Medlem sagde nemlig, at denne Paragraf, Grundlovsparagrafen, er optagen i den borgerlige Straffelov, og at den derfor ikke burde udelades i den militære Straffelov. For det Første maa jeg nu bemærke, at denne Paragraf egentlig ikke i den Forstand er optagen i den borgerlige Straffelov, som det ærede Medlem antager, nemlig saaledes, at man der skulde have afskrevet og indført den; tværtimod. Man har, hvad der ogsaa var det Rigtige, givet den den fornødne Udførelse i det Enkelte, som var nødvendig, for at den kunde faae en passende Plads i Straffeloven. I Straffelovens § 95 hedder det saaledes: „Den, som antaster nogen af de lovgivende Forsamlings Sikkerhed eller Frihed, udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, anses, forsaavidt Forbrydelsen ikke gaar ind under § 85“ — nemlig at det er et Dyr, som har til Hensigt at forandre Statsforfatningen — „med Strafarbejde eller Statsfængsel. Man har altsaa ikke her ligefrem sat den ind uden at give den en nærmere til Anvendelse i det praktiske Liv nødvendig Forklaring af, hvorledes Spisforæderi, som var et i vor tidligere Lovgivning aldeles ubekendt Begreb, skulde behandles. Dernæst synes det dog at være aabenbart, at netop den Omstændighed, at dette Forhold er blevet optaget i den borgerlige Straffelov, ikke medfører, at den ikke bør udelades af den

militære, men netop, at den ikke bør optages i den militære. Naar man ikke vil have andre Regler derfor paa det militære Gebet end dem, der gjælde paa det borgerlige Omraade, bør man netop ifølge hele Bygningen af denne Straffelov ikke optage den her. Det ærede Medlem vil nemlig vide, at hele dette Straffelovudkast hviler paa Basis af den borgerlige Straffelov, og med Hensyn til alle de Forseelser, hvor ikke noget Særligt gjør sig gjældende paa det militære Omraade, henholder man sig dertil. Netop derfor synes der ikke at være nogen Grund til at optage den her. Naar det ærede Medlem sagde, at Ingen dog kunde stemme imod denne Paragraf, fordi det var umuligt at stemme imod en Grundlovsbestemmelse, vil jeg dog sige, at den Driftighed vilde jeg dog godt tage mig paa, naar man fandt paa at indføre Grundlovsbestemmelser i en hvilken som helst Lov, og snart hist, snart her at indføre en Grundlovsbestemmelse uden Hensyn til, om den burde have sin Plads der eller ikke. Jeg vil da nok tage mig den Driftighed at stemme derimod. Naar det ærede Medlem mente, at det var den eneste Maade, hvorpaa man kunde sikkre sig, at de Militære bleve bekendte med denne Grundlovsbestemmelse, tror jeg virkelig heller ikke, at dette egentlig er Tilfældet; jeg tror ikke, at dette er den sikreste Maade, hvorpaa de kunne blive bekendte dermed. Finder man det nødvendigt i en ganske særegen Grad at indprente de Militære, at Rigsdagen er uantastelig og uangribelig, og at Enhver, der udsteder eller adlyder nogen derimod sigtende Befaling, ifølge denne Lov bliver straffet paa den og den Maade, gives der langt bedre Maader at indprente dem det paa, end ved at sætte denne Paragraf ind i Straffeloven. Dersom man turde gjøre Regning paa, at enhver god Militær hver Aften, inden han gik til Sengs, læste et Par Kapitler af denne Straffelov igjennem, vilde det ganske vist være en praktisk Maade, men jeg tror ikke, at man tør gjøre Regning derpaa. Vil man endelig have det indprentet, vil det være bedre at opslaa denne Paragraf udenfor Kasernerne og i de forskjellige Soveværelser, hvor de Militære ville have rig Leilighed til at blive bekendt med den. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem gjør Ret i at ville foreslaa denne Paragraf optagen her i den militære Straffelov, og jeg tror heller ikke, at han paa dette Punkt befinder sig i Overensstemmelse med Napoleon den Store. Om han vilde have bestræbt sig for at optage en saadan Paragraf om Antastelse af Rigsdagens Sikkerhed og Frihed i en militær Straffelov, maa jeg anse for noget Liviølsomt. — Der blev baade af den ærede Ordfører og af det ærede Medlem, der sidst talte, det ærede Medlem for Fjanders Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), talt til Forfvar for det Forslag, som af et Mindretal er opstillet under Nr. 98 til § 149, hvilket Forslag gaar ud paa at stryge Bestemmelsen om, at naar Nogen i